

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΗΡΘΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΦΟΡΤΩΜΕΝΟΣ ΜΕ ΩΡΑΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Γιώργο, γεια σου.

Πόσα έχουμε πει για την παροιμία, για τη ζωή, την πορεία και την εξέλιξη της παροιμίας στα χρόνια της κουβέντας μας από τούτη τη γωνιά. Και σκέφτομαι τί έχουμε πει και τι έχουμε παραλείψει...

Είπαμε ό,τι γνωρίσαμε στο πέρασμά μας και στην εποχή που ζήσαμε. Αναφέραμε εκείνους «τους αργοναύτες π' άφησαν σημάδια». Αλλά πόσους, που κάθε άνθρωπος είναι ένας κόσμος. Και σκέφτεσαι, πόσα βιβλία έχουν γραφτεί, πόσες έρευνες, πόσες θεωρίες, πόσες φιλοσοφίες πόσες κοσμοθεωρίες...

Και μελέτες και περιπέτειες και διδαχές. Και, για να γυρίσουμε στην παροιμία, βρήκα στα χαρτιά μου μια ανάλυση, μια μελέτη πάνω σε ένα πολύ ενδιαφέρον βιβλίο που έγραψαν δυο Αμερικανοί καθηγητές, με τίτλο «Ποιος σκότωσε τον Όμηρο» που πραγματεύεται την τεχνολογική εκπαίδευση και τη μόρφωση.

Εκείνο που βλέπουμε όλοι στη πτώχευση της παιδείας. Και αναφέρονται στην προτεραιότητα που δόθηκε στην τεχνολογική εκπαίδευση βάζοντας στόχο το υλικό κέρδος.

Η μόρφωση παραμελήθηκε, καταλήγοντας ότι ο υλικός πολιτισμός είναι ελλιπής χωρίς τον ηθικό πολιτισμό. Εκείνο που λέω εγώ η παιδεία γίνεται εξειδίκευση σε βάρος της μάθησης. Ας είναι μεγάλο το θέμα και ελπίζω να χαρούμε την μελέτη του συμπάροικου που τη δούλεψε, γι αυτόν θέλω να αναφερθώ, για να γυρίσουμε στην παροιμία.

Πρόκειται για τον Παναγιώτη Μανιάτη, έναν σεμνό συμπάροικο που δόθηκε στην έντιμη και ποιοτική ζωή,

αντί να ασχοληθεί με προβολή και κενοδοξίες.

Ο Παναγιώτης με νιάτα και φρόνηση δούλεψε με σύνεση. Τον γνώρισα Ιδιοκτήτη σοβαρού εστιατορίου στην πόλη «Η Ιλιάδα» The ILIADE.

Νέος ακόμα, πούλησε το εστιατόριο και σπούδασε φιλοσοφία. Η γυναίκα του δεν είναι δική μας, αλλά τη λογαριάζω στις καλές Ελληνίδες. Μια χαριτωμένη κοπέλα, σεμνή και καλόγνωμη, με τα ελληνικά της πολύ καλά, δούλεψε εθελοντικά στην ελληνική Πρόνοια με τους ηλικιωμένους μας για χρόνια.

Ο Παϊζης, που έδωσε τόσα στην κοινωνία, ζήτησε στα γεράματα, να καλύτερέψει τα ελληνικά του κι εγγράφηκε στο Πανεπιστήμιο.

Κι η Καίτη Βαλή, όταν πήγαν τα παιδιά της στο Πανεπιστήμιο, πήγε κι αυτή να κάνει τη ζωή της καλύτερη.

Κι ο Σταύρος ο Οικονομίδης, που είχε σπουδάσει αρχιτέκτονα, τα άφησε κι έδωσε τη ζωή του στο θέατρο, δίνο-

νας έτοιμο νόημα και ποιότητα στη ζωή του και σε μας τόσες χαρές με τα έργα που ανέβασε.

Μια άλλη συμπάροικος, η Γιώτα Κριλή, ήρθε κοριτσάκι από το χωριό της και με αγώνες και στερήσεις κατάφερε τόσα πολλά με τη μόρφωση της.

Οι άνθρωποι που έδωσαν και έβαλαν ποιότητα στη ζωή τους και έζησαν μια καλύτερα, μια πνευματική ζωή. Πόσοι νά 'ναι αυτοί που δεν τους ξέρουμε.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Κουράστηκα στις λυγαριές

Να πλέκω κατευόδια.

Κουράστηκα να καρτερώ

Τον άνθρωπο στις ξέρες.

Μια πεταλούδα μού 'μεινε

Φτεροκοπάει αιώνια

Απ' άνθρωπο σε άνθρωπο

Ζητώντας τη συνέπεια.

Κι αυτή μου απόμεινε χαρά

Με κλωνισμένη πίστη

Τον άνθρωπο! Τον άνθρωπο.

Για να σωθεί, να σώσει.

Γρηγόρης.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εμένα Γρηγόρη,

Τί μου θύμισες σήμερα με το εστιατόριο «Ιλιάδα»! Δεν ήταν απλά ένα σοβαρό εστιατόριο, στη δεκαετία τού '70 ήταν το καλύτερο, με εκλεπτυσμένη ελληνική κουζίνα. Με την γυναίκα μου πηγαίναμε για καλό ελληνικό φαγητό, το «κλέφτικο» του θαυμάσιο, ψημένο σε λαδόκολλα και η σπανικόπιτα με σάλτσα αυγολέμονο. Δεν

γνώρισα ποτέ τον κ. Μανιάτη, αλλά τον συγχαίρω για την μαγειρική του και την αγάπη του για τα Γράμματα.

Αναφέρεις γνωστά ονόματα όπως τού Παϊζη, τής Καίτης Βαλή, τού Σταύρου Οικονομίδη και τής Γιώτας Κριλή, αλλά δεν είναι μόνο αυτοί και αυτές, εγώ θα πρόσθετα την ακαδημαϊκό Παναγιώτα Νάζου, τους συγγραφείς Δημήτρη Τζουμάκα και Δημήτρη Παναγιωτόπουλο, μαζί με τις δεκάδες συμπάροικων που σπούδασαν στο Πανεπιστήμιο Armidale.

Ομως, αν και συμφωνώ απόλυτα με την άποψή σου ότι ο υλικός πολιτισμός είναι ελλιπής χωρίς τον ηθικό πολιτισμό, αμφιβάλω αν ο υλικός πολιτισμός είναι δημιουργία τής τεχνολογικής εξέλιξης. Οπως αμφιβάλλω αν η μόρφωση κάνει καλύτερη τη ζωή μας. Υπάρχουν άνθρωποι των Γραμμάτων και Τεχνών δυστυχισμένοι με ή και χωρίς ηθικό πολιτισμό, όπως υπάρχουν τεχνοκράτες ευτυχισμένοι με, ή και χωρίς ηθικό πολιτισμό. Ας μην ξεχνάμε πως οι τεχνοκράτες εργάζονται για να βοηθήσουν με πρακτικό τρόπο την κοινωνία, ενώ πολλοί άλλοι επιστήμονες είναι αιθεροβάμονες.

Περισσότερο υπεύθυνος για τον υλικό πολιτισμό είναι ο νεο-συντηρητισμός, ο νεοφιλελευθερισμός που κηρύττει την αγιότητα και αναγκαιότητα τού κέρδους. Η πείρα με έχει διδάξει, όμως, ότι υπάρχουν τεχνοκράτες που κυνηγούν το δολάριο, όπως υπάρχουν ικανότατοι και πασίγνωστοι άνθρωποι των Γραμμάτων και Τεχνών που προστατεύουν με πάθος το συμφεροντάκι τους.

Νομίζω ότι πέρασε ανεπιστρεπτή η εποχή που οι λογοτέχνες και ζωγράφοι υπέφεραν με αξιοπρέπεια τη φτώχεια τους και δικαιώθηκαν μόνο μετά θάνατον για την μεγάλη προσφορά τους.

Δεν λέω ότι στην εποχή μας θα πρέπει να υποφέρουν οι μορφωμένοι άνθρωποι των Γραμμάτων και Τεχνών, αφού δεν χρειάζεται να είναι φτωχός ένας διανοούμενος για να είναι ανθρώπινος με ηθικό πολιτισμό.

Η έλλειψη ανθρωπιάς, ηθικού πολιτισμού, εκφράζει την εποχή μας και ευτυχώς δεν είναι έντονη στην Αυστραλία, επειδή οι αγγλοαυστραλοί ακόμη συντηρούν τη συμπάθεια για τον underdog, τον αδύναμο – αδικημένο, στην κοινωνία και στον αθλητισμό ακόμη.

